

„Altsaa — for at tale rent ud — mener virkelig Hr. Obersten, at vor Nabo mod Syd roligt vilde se paa, at der skabtes Hamburg en saa farlig Konkurrent? — Jeg tror det ikke. Aldrig i Evighed!“

Obersten kastede sig tilbage i Stolen med Haanden i Siden. Hele hans i Forvejen røde Ansigt blev som flaaet.

„Nu har jeg i mine livskabte Dage aldrig hørt noget saa tosset! Hvor kommer De paa den forrykte Tanke, Mand? Mener De, at Tyskerne vilde erklære os Krig i den Anledning, — hva’?“

„Gud — Krig! Det var saavist ikke fornødent! Bare saadan en lille, lidt bestemt formuleret Note fra Berlin til København . . . De vil indrømme mig, Hr. Oberst, saadan noget har før været tilstrækkeligt i lignende Tilfælde.“

Obersten slog tavs Øjnene ned. Han sad med en Haand omkring Hagen og bed i Pegefingerens Kno.

Hr. Delft trak paa Skuldren.

„Saadan er Tilværelsen for de smaa Nationer! De maa bøje sig . . . og endda tie til Forurettelsen. Det er sørgeligt, meget sørgeligt, men det er Livets Gang. De smaa maa være føjelige overfor de store . . . føjelige og forsigtige . . . yderlig forsigtige,“ blev han ved at gentage, da han saae, hvor vel det lykkedes ham paa eengang at mætte sin private Skadeglæde og vække den forønskede Kampstemning hos den gamle Fædrelandsforsvarer, der paa sit Legeme endnu bar Mærker af Tyskernes Kugler.

Obersten var stadig tavs, og Hr. Delft benyttede Øjeblikket til at tage Afsked.

Det var ogsaa paa høje Tid. Han var næppe kommen ud af Døren, før Obersten væltede op af Stolen som en bremsestukket Stud. Og som altid, naar der